

Adatok az „Erdészeti műszótár“-hoz.

I.

Erdélyben használt szók.

Borszék vidékén: Csutka vagy fenyőalma: toboz.

Cser: a lúcz bokros csúcsajtása.

Csereklye: a lehulló tű vagy levél.

Lúcsfa: erdei fenyő.

Lácza: zárt erdőből kikerülő egyenes, szép növéstű ágatlan törzs.

Tusnád vidékén: Kukojsza: áfonya.

Kuli: farkatlan kutya (alföldön: kusza kutya, vagy kusza veréb).

Selymés: lápos, vizes, süppedekes hely.

Tölgyes vidékén: Farkaló: a szekér vagy szán után kötött ágas törzs.

Szindeszka: széldeszka.

Bitang vég: az elhulló rönk- vagy tönkvég.

Sirülló: kanyarulat erdei fapályánál.

Vezérpálcza: kocsirányító (sirüllónél használják).

Surlató: dörzsfék.

Fahuzó csákány: szabina.

Czandura: 2.5 m hosszú, 2 cm vastag, 15 cm széles deszka.

Duláp: 5 m hosszú, 4—5 cm vastag padlódeszka. Egy tutajban van 300 drb. czandura vagy 100 drb. duláp.

Brassó vidékén: Kongófa: hangfenékfa.

Csuszóka: rövid két részből álló nyári vontató szán elülső része.

Bakonta: a szán hátsó része.

Eplén: párnafa a szánon.

Rakincza: az eplénbe szurt karó.

II.

Nógrádmegye délkeleti részén használt szók.

Szinfá: a fatörzs ág és göcs nélküli része.

Csemetés: korcs, elmaradt növéssü, fiatalos,

Gazos: az erdőn előjövő galagonya, kökény és egyéb cserjecsoportok.

Koczmósodás: koczmósodik a fa, midőn öreg korában zúzmók lepik el.

Omlás: bélkórhadásos, a korona tövénél széttört fatörzs.

Cserfatetű: a köznép így nevezi a búcsús pohók nevű lepkét.

Viznyalás: anyagtalajon a víz által simára kimosott árok.

Fatüdő: zúzmó.

Faforrás: a csertölgynél gyakori, göcsszerű jelenség.

Beforrás: beheggedés.

Vadonkafa: vadoncz.

Gancs: ágbogas fatörzs, melyen igen sok a száraz ág.

Letönkölés: korosabb, erősebb méretű törzsek döntése.

Vác, 1884-ik évi augusztus hó 11-én.

Erdődi György,
okleveles erdész.

III.

A Dunán túl használt szók.

Berekfa: égerfa.

Cziczamacza: a kecskefűz barkája.

Disznótüsfa: *Rhamnus cathartica*. Az „Erd. Lapok“ folyó évi III. füzetének 265. lapján erre vonatkozólag az áll, hogy Veszprémben a Somló vidékén macskatövisnek hívják e cserjét; mint e vidék lakójának, legyen szabad megjegyezniem,

hogy az említett cserjét e vidéken így nevezni soha sem hallottam.

Eczetfa: az *Ailanthus* általában így nevezik vidékünkön.

Erdőszámadó: erdész, számadó erdész.

Fagyófa: fagyalfa, *Ligustrum*.

Földi szeder: erdei szeder v. málna, *Rubus*.

Gacsiba: egyenetlen, girbe-gurba, p. l. az ölfarakás vége.

Gilicze tüske: *Ononis spinosa* L.

Huszárnyárfa: *P. pyramidalis*.

Háskó: hágó, hágcsó, valamely elkerített helynek bejáratánál szokott alkalmaztatni — ajtó helyett, mely többnyire vesszőfonás — néha azonban deszkából is készül s emberek által átléphető, az állatoknak pedig annyira a mennyire korlátul szolgál.

Kuszalag: *Clematis* (Vasm.)

Kruspán: puspán: *Buxus*.

Loherfa: a *Cytisus*, de loherfa a *Ptelea* is. (Veszprém megye).

Leány som: sóskaborbolya, *Berberis vulgaris*.

Leabárolni: lepusztítani valamit, p. l. az erdőben a tuskét.

Magyófa: egy tölgy faj — tán *Qu. pubescens* — neve a zalamegyei Nyirád községben, mely tölgy egy szavahihető ember állítása szerint a Bakony egyik részét tevő Dabos-on található; ugyancsak ezen forrás szerint az ugynevezett tölgy e helyen magasságban az egy ölet nem igen haladja meg; makkja pedig ehető.

Mariskafa: A *Tamarix*ot hallottam így nevezni egy kertésztől.

Nyulkert: a kerítésesinálásnak azon módja értetik alatta, mely e lapok múlt évi X. füzetének 859. lapján „állí-

tott kert“ néven leírva van; megjegyezni kívánom, hogy e szót egy sárvárvidéki embertől hallottam.

Nyulkáposzta: *Spartium scoparium*.

Őzkáposzta: mint nyulkáposzta.

Rakományok: ültetvények, vagy az ugynevezett kapás-növények.

Rozmaringfa: *Hippophäe rhamnoides*.

Sasfü: páfrány.

Semfüsemfa: a *Lycium barbarum* általános neve, mit megjegyzendőnek tartok azért, mert e lapok folyó évi III. füzetének 265-ik lapján a *Solanum Dulcamara* neveztetik így.

Selyemfenyő: *Pinus strobus*, Somogym.

Szelenczefa: orgonafa, *Syringa*.

Szent Ilona-fa: a *Pinus Larix*. H. Pereszteg.

Zsibás: a „cziczamacza“ (lásd fentebb) virágzaskor.

Zsidó cseresznye: *Prunus padus*. Zalamegye.

Károlyházon, 1884. június havában.

Figura József,
urad. erdész.

A f a p i a c z r ó l.

Budapest, 1884. szeptemberhő 29-én.

(B.) A fapiacz helyzetében utolsó tudósításunk óta lényeges változás nem történt. A fenyőfa termékek árai inkább a Tiszavidéken szenvedtek némi hanyatlást, míg a Duna környékén, illetve Komáromban, az ár hanyatlás maximumát 60/0-ra teszik a fakereskedők, ezzel szemben azonban a keresletet elég élénknek jelzik még mindég Komáromban, ellenben a Tiszavidék főfapiaczairól a felett panaszkodnak, hogy a kereslet mindinkább gyérül.